

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14078/2024
26.09.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужила АА и ББ, обе из ..., чији је пуномоћник Душко Дучић адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Далиборка Милићевић адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 85/24 од 04.03.2024. године, у седници одржаној 26.09.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 85/24 од 04.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 85/24 од 04.03.2024. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П2 266/23 од 27.10.2023. године којом је усвојен тужбени захтев тужила и забрањено туженом да на било који начин даље узнемирава тужиле и да им се приближава на удаљености мањој од 100 м, одређено да се изречена мера заштите од насиља у породици примењује у року од годину дана од дана правноснажности пресуде са могућношћу продужења и обавезан тужени да тужилама солидарно као солидарним повериоцима на име трошкова парничног поступка накнади новчани износ од 240.050,00 динара. Ставом другим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), у вези члана 202. и 208. Породичног закона, а све у вези члана 92.

Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23) Врховни суд је оценио да је ревизија туженог дозвољена, али није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводи ревизије да ни првостепена ни другостепена одлука не садрже конкретне разлоге односно јасно разграничење у чему се састоји насиље у породици, а којима се заправо указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП без утицаја су јер наведена битна повреда не може бити разлог за изјављивање ревизије сходно члану 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужила АА је сестра туженог, а тужила ББ је супруга њиховог сада покојног оца ГГ. Дана 05.03.2023. године дошло је до конфликта између тужиле АА и њиховог оца ГГ са туженим, које је узнемиравање од стране брата тужила АА пријавила полицији, која је туженом изрекла хитну меру привремене забране контактирања жртве насиља и приласка жртви насиља почев од 05.03.2023. године у 21,30 часова до 07.03.2023. године у 21,30 часова. Ова мера продужена је решењем Основног суда у Крагујевцу од 06.03.2023. године на период од 30 дана у ком је туженом наложено да не контактира и не прилази сестри АА на период од 30 дана. Следећи конфликт се десио 02.04.2023. године на сахрани покојног ГГ, оца тужиле АА и туженог, када је дошло до вербалних сукоба због нерешених имовинскоправних односа између странака. Том приликом тужени је опсовао обе тужиле које су се због тога склониле, а комшије су замолиле туженог да престане да се свађа да би се испоштовала сахрана, после чега је тужени рекао обема тужилама да би требало да се виде што пре у вези имовине да не би било проблема. Према оцени Центра за социјални рад „Солидарност“ из Крагујевца од 29.05.2023. године, са допуном од 29.06.2023. године, целисходно је одређивање мере заштите за обе тужиле и да је сврсисходно туженом изрећи тужбом предложене мере заштите од насиља у породици, с обзиром да се парничне странке налазе у конфликтном односу поводом нерешених имовинскоправних односа, да тужиле због озбиљних претњи које им је упућивао осећају страх од туженог и његовог понашања које може имати озбиљне последице. Страх који тужиле трпе због тужениковог понашања озбиљан је и оправдан услед знатно поремећених односа између парничних странака.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право заузевши становиште да у конкретном случају постоји насиље у породици у смислу члана 197. став 1. и 2. тачка 6. Породичног закона чији су актери тужени у својству насилника и тужиле у својству жртве па су код утврђеног постојања породичног насиља правилно изrekli мере заштите од насиља у породици из члана 198. став 2. тачка 3. и 5. истог закона процењујући степен угрожености тужила и показујући нулту толеранцију на насиље са циљем не само отклањања последица насиља већ и да се делује превентивно ради спречавања насиља и евентуалног настанка тежих последица имајући у виду налаз и стручно мишљење надлежног органа старатељства.

По оцени Врховног суда неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Насиље у породици дефинисано је одредбом члана 197. став 1. Породичног закона као понашање у којем један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице. Карактеристични видови насиља (именовани облици насиља) одређени су ставом 2. истог члана уз одређивање да се насиљем у породици сматра свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање које један члан породице испољава према другом члану породице (неименовани облици насиља). Полазећи од законске дефиниције насиља у породици и утврђеног чињеничног стања неосновани су наводи ревидента да се у конкретном случају ради о изолованом инциденту а не о континуираном породичном насиљу а посебно не према тужиљи ББ.

Наиме, из утврђеног чињеничног стања произилази да тужиље дужи временски период трпе вербално и психичко насиље од стране туженог коме је у другом судском поступку изречена хитна мера забране приласка тужиљи АА и њеног даљег узнемиравања, због догађаја од 05.03.2023. године, што потврђује и надлежни Центар за социјални рад у свом налазу, констатујући да се парничне странке налазе у конфликтном односу и да постоје поремећени породични односи због нерешених имовинских односа. У таквој ситуацији правилно су нижестепени судови закључили да је потребно изрећи меру заштите од насиља у породици, у смислу одредбе члана 198. став 1. Породичног закона, у циљу заштите тужиља као жртви и то не само као санкцију туженом за учињену повреду већ превасходно из превентивних разлога, а ради спречавања будућег насиља и узнемиравања, те обезбеђења спокојства и безбедности тужиља као жртви насиља, посебно у ситуацији када је од стране надлежног органа старатељства процењено да постоји високи ризик од понављања насиља које у будућности може имати и карактер тежег облика. Не ради се о једном изолованом инциденту, како то тврди тужени у ревизији, већ је евидентан конфликтни однос странака који се не разрешава. У таквој ситуацији правилно су нижестепени судови закључили да код тужиља постоји оправдани страх од туженог који је физичким насиљем (псовањем и вређањем) угрозио тужиље због чега је туженом правилно изречена мера забране приласка тужиљама годину дана уз налог да се уздржава од даљег узнемиравања тужиља.

Преосталим наводима ревизије заправо се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и исти нису дозвољени ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП, па ни са изузетком да се у смислу члана 403. став 2. ЗПП ради о ревизији у породичном спору ради заштите од насиља у породици.

Из наведених разлога Врховни суд је је применом одредби члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**